

— Милостъ за да опредѣли нѣщо на баща ми, който подъ града Серещкъ, при нападението на неприятеля, са е ранилъ на нѣколко мѣста; той почти нищо не може да работи, а пенсия получава много малка; отъ него очакватъ двадесатъ душъ, а той едва ли може да прехрани себе си и мене. Освѣнъ туй, той е длъженъ да праща по нѣщо и на брата ми, който е простъ войникъ.

— „Наистина жално положение, но що да са прави? Нашия царъ за туй са и не сѣща; — кажи ми, учила ли си са да четешъ, да пишешъ, да работишъ нѣщо?“

— Баща ми ма е научилъ да чета и да пиша, а покойната ми майка да шия и да върта домъ.

— „Добрѣ; прочети ми, напиши ми нѣщо!“

Дѣвойката всичко изпълнила, тя показала шева и платоветѣ, които сама шила и ткала.

— „Добрѣ, ѝ казалъ царя, достойна мома; жално че не съмъ азъ онзи Петъръ Михайловъ, който може да прави милости! При всичко туй моли са Богу; може би ще са представи случай, азъ ще извѣстѣ всичко туй на царя; той ма отъ близо познава и може би ще послуша молбата ми.“

Дѣвойката са поклонила, заприпкала са и при-
нела на пхтника квасъ, хлѣбъ, масло, яйца, жан-
бонъ и, безъ никакво почти свиняване, отъ се
сърдце го канила да вечеря що са намѣрило; послѣ
му показала особита стая и му приготвила изрядно
лѣгло. Монарха станалъ рано, подарилъ на дѣвой-
ката петъ рубли и казалъ:

— „Поздрави баща си и кажи му, че въ не-
говия домъ е нощувалъ офицера Петъръ Михайловъ;
пращавай, желая петтѣхъ рубли, които ти подаря-
вамъ, да ти спечалятъ петстотинъ.“

При разрешението си отъ Царя, дѣвойката